

Gép-templom

Leleplező ez a szabályosság. Sehol egy önmagáért való kitüremkedés, kóbor vonal, torzó vagy formákból kitagadott disszonancia. Szinte fáj és megaláz, ahogy monstrumként magaslik föléd. Előtte állsz, de mintha megadóan térdepelnél egy gép-templom oltára előtt, és szemed újbitű áhitattal függesztenéd a hol üvegkupolának, hol baziliszkusznak tetsző, végtelenbe futó ablakokra. A geometrikus csendben erőlködés nélkül hallani egy imát. Te imádkozol anélkül, hogy tudnád. Te könnyörögsz bebocsáttatásért. Rubádat te szaggatod, hamut fejedre te szórsz. Holnapi emlékeket, még ki sem mondott szavakat morzsolgatsz rózsafüzérként. A folytatás oltalmáért esedezel az örök szüntelenség színe előtt. Pedig ha jobban figyelsz, megláthatod azt a lépcsőt a lábamatban, abonnan van hová. Nincs még veszve semmi.

Azutánia

Az idő csak csiszolt kő a szél szemében. Abogy ott állsz fenn a bástyasétány steril magasában, és körültekintesz szigorúan lefelé, mert habitusodnak az a megfelelő irány, magad vagy a bizonyosság. Arcodon nem látszanak a birtelen jött alkonyat éles árnyai. Azokat mi látjuk csak, bukásra ítélt szent ügyekben sürgő haláltudók, sebzett egójú halandók és más vallásszédelőgők. Mi, akik jobban tesszük, ha tartózkodunk az istennek rokon asszociációktól. Gépies lépteid nem koppannak a más-létbe vívó promenád kövezetén. Onnan nézve érthető, miért hallgat az út. A vakító mostban miért matt és fodrozatlan a felülről érkező fény. Boldog formák társaságában utazva aligha ragadnak meg a földi attraktívák. Nincs semmi megrendítő abban, ahogy kikockázod jussunkat a Nagy Mozdulatlanságra.

TURCZI ISTVÁN (1957) költő, író, műfordító. A *Parnasszus* című lap főszerkesztője. Utóbbi kötete: *Erotikon* (2008).